

føre en saadan Bestemmelse, saa maa jeg vistnok ganske anerkjende Bægten af en saadan Anstuelse, og for det Tilfælde, at den høitærede Minister ikke er kommen til den Overbeviisning, at det omtalte Nedskab er uskadeligt og et Forbud derimod unødvendigt, vil jeg tale til mine Fiskere og troste dem med, at deres Dnsfe atter vil komme frem til en anden Tid, idet jeg er overbevist om, at Regjeringen selv vil lade undersøge denne Sag og til næste Aar fremkomme med Forslag desangaaende; hvis den finder, at Nedskabet er uskadeligt, og jeg for mit Vedkommende vil i saa Fald træde til Side med mit Forslag. Naar der i det sidste af Vndringsforslagene er foreslaaet en ny Paragraph om, at disse Bestemmelser skulle . . .

Formanden: Dette Vndringsforslag er ikke under Forhandling.

Tang: Om Forlæbelse, jeg skal da opsætte mine Bemærkninger.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem, som nu satte sig, udtrykte saa nysgerrig og bestemt alle de Indvendinger, der fra min Side maatte gjøres imod Vndringsforslaget, at jeg ikke har Noget at tilføie, og jeg maa i Henshold dertil tilraade det ærede Thing at stemme derimod.

Brockdorff: Siden den ærede Ordfører for dette Vndringsforslag har berørt, hvad Comiteen, som havde Loven om Fiskeriet i Klimffjorden under Overveielse, gik ud fra, idet den havde fraraadet disse Blumpjærns Brug, finder jeg mig foranlediget til at tilføie, at naar, som det forekommer mig, den ærede Ordfører sagde, at man alene var gaaet ud fra, at de ikke burde bruges, fordi man ikke kunde føle, naar der var Fisk deri, og at man derved let kom til at oversauge Fiskeriet, da har dette vistnok ogsaa været et Hensyn; men Hovvendsynet var; at den i 1855 nedsatte Comission havde anseet det for skadeligt for Ungelen, og det var en Mening, som vi maatte dele, saameget mere som disse dybere Vandere ere de eneste, som egentlig ere fredede for Maleyngelen. Skulde den nu ogsaa angribes

med et saadant Nedskab, vilde Ungelen derved lide meget. Det gjør mig ondt, at jeg har maattet gjøre denne Udtalelse, da Ingen hellere end jeg vilde unde de fattige Fiskere et yderligere Erhverv; men det kunde maaskee ogsaa være, at Andre end de fattige Fiskere kunde benytte sig deraf, at en eller anden Mand kunde udruste et Fartøi og leie Folk til dette maaskee meget indbringende Fiskeri. Jeg kan derfor ikke tilraade Vndringsforslagets Vedtagelse.

Tang: Skjøndt jeg vel omtrent har sagt, hvad jeg havde tænkt at sige i denne Sag, og da den høitærede Minister ikke finder, at dette Nedskab strax uden videre Undersøgelse kan sættes i Anvendelse, maa jeg dog med Hensyn til den sidste ærede Talers Bemærkning udtale, at jeg ikke har sagt, at det var alene det, man frygtede for, men at det var en af Grundene, idet jeg ogsaa anførte en anden, nemlig den, at Nedskabet skulde blive for stærkt brugt, da det er nemmere at føre med sig, og med Hensyn til den Ytring om Folk, der kunde foranlediges til at drive Fiskeriet i det Større, anseer jeg ikke disse to Instrumenters Forskjellighed for saa stor, at Lystrerne paa Line skulde fremfor Lystrerne paa Stang opfordre til noget storartet Fiskeri.

Formanden: Den ærede Landstingsmand frafalder Forslaget paa samtlige Forslagsstilleres Vegne?

Tang: Nei, jeg tør ikke frafalde Forslaget paa samtlige Forslagsstilleres Vegne, da det Medlem, som oprindeligt har stillet Forslaget, er fraværende og de andre Forslagsstilleres Mening i saa Henseende ikke er mig bekendt.

Willing: Da der er Spørgsmaal om, hvorvidt man frafalder det stillede Vndringsforslag, maa jeg erklære, at jeg ikke skulde have Noget derimod; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at min ærede Sidemand (B. Nørgaard), som gav den egentlige Anledning til Forslaget, er fraværende, og derfor troer jeg ikke, at Forslaget kan falde bort.